

Lane Zusta

ŪKĖ PŪKĖ

*grįžta
namo*

NOMINUOTA
LATVIJOS
MENIŠKIAUSIOS
KNYGOS
APDOVANOJIMUI

DEBESŲ GANYKLOS

Ilustravo Evija Timma-Novika

Susitikimas su Didžiuoju uodu

Ūkė Pūkė ir voras stovėjo greta ir didžiai patenkinti žiūrėjo, kaip leidžiasi saulė. Abiem draugams iš to begalinio susijaudinimo kone tą pačią sekundę užgniaužė kvapą...

- Ar jis jau čia? – kuždėjo Ūkė Pūkė labai tyliai, kad nepabaidytų Didžiojo uodo.
- Kol kas nematyti, – dar tyliau atsakė voras.

Šios akimirkos Ūkė Pūkė laukė nuo tada, kai susivokė, jog Kristupas paliko ją vieną name Italijoje. Stovėdama ir žvelgdama į neregėto grožio Komo ežerą ji mąstė, ką papasakos berniukui, kai atsidurs jo rankose. Ogi apie naują draugą vorą, apie susitikimą su labai nemaloniu skruzdžių pulko vadu, apie potvynį vonios kambaryje, apie svirplį Ozį, kuris padėjo nukeliauti iki terasos durų, ir apie juodąją skylę kambario sienoje, pro kurią jie išlindo į terasą.

– Verta buvo visa tai patirti, nes pagaliau aš grįšiu namo, – tyliai padarė išvadą Ūkė Pūkė.

Terasoje spengė tyla, atrodė, laikas sustojo ir jokia gyva būtybė nedrįsta nei sujudėti, nei išleisti bent garsą. Staiga Ūkės Pūkės širdis ėmė daužytis kaip pašėlus, o voras, ištiesęs į pietus vieną iš aštuonių savo kojų, parodė draugei: „Žiūrėk, tai jis skrenda...“

Didysis uodas buvo ramus ir santūrus. Jis spinduliavo išmintį, inteligenciją ir saviklovą. Plačiais sparnų mostais, gracingai krutindamas mažas kojytes, jis labai pamažu nutūpė terasoje. Dabar pelėdžiukei paaiškėjo, kodėl Didysis uodas kėlė tokią pagarbą ir kodėl paminėjus jo vardą visi imdavo keisti elgesį ir iš nuostabos pūsti akis. Tai jo išmintis nepalieka abejingų. Kitu atveju Ūkė Pūkė net nemėgintų artintis prie Didžiojo uodo ir trukdyti, bet dabar lėtai ir užtikrintai žengė prie jo...

PAUKŠT! TRRRRRRRRRRRRRRRRR

